

Lot se rozhlédl a spatřil celý okrsek Jordánu směrem k Sóaru, že je celý zavlažován, že je jako zahrada Hospodinova, jako země egyptská. To bylo předtím, než Hospodin zničil Sodomu a Gomoru. Proto si Lot vybral celý okrsek Jordánu a odtáhl na východ. Tak se od sebe oddělili. Abram se usadil v zemi kenaanské a Lot se usadil v městech toho okrsku a stanoval až u Sodomy. Sodomští muži však byli před Hospodinem velice zlí a hříšní. Poté, co se Lot od něho oddělil, řekl Hospodin Abramovi: "Rozhlédni se z místa, na němž jsi, pohlédni na sever i na jih, na východ i na západ, neboť celou tu zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu až navěky. A učiním, že tvého potomstva bude jako prachu země. Bude-li kdo moci sečíst prach země, pak bude i tvé potomstvo sečteno. Ted' projdi křížem krážem tuto zemi, neboť ti ji dávám." Hnul se tedy Abram se stany, přišel a usadil se při božišti Mamre, které je u Chebrónu. I tam vybudoval Hospodinu oltář.
Genesis 13, 10-18

Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech. Někdo třeba věří, že může jíst všechno, slabý však jí jen rostlinnou stravu. Ten, kdo jí všechno, nechť nezlehčuje toho, kdo nejí, a kdo nejí, nechť neodsuzuje toho, kdo jí; vždyť Bůh jej přijal za svého. Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obstojí či ne, rozhoduje jeho vlastní pán. A on obstojí, neboť Pán má moc jej podepřít. Někdo rozlišuje dny, jinému je den jako den. Každý nechť má jistotu svého přesvědčení. Kdo zachovává určité dny, zachovává je Pánu. Kdo jí, dělá to Pánu ke cti, neboť děkuje Bohu; a kdo nejí, dělá to také Pánu ke cti, neboť i on děkuje Bohu. Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu. Vždyť proto Kristus umřel i ožil, aby se stal Pánem i mrtvých i živých. Proč tedy, ty slabý, soudíš svého bratra? A ty, silný, proč zlehčuješ svého bratra? Všichni přece staneme před soudnou stolicí Boží. Neboť je psáno: 'Jako že jsem živ, praví Hospodin, skloní se přede mnou každé koleno a každý jazyk vyzná, že jsem Bůh.' Každý z nás tedy sám za sebe vydá počet Bohu. Nesudme už tedy jeden druhého, ale raději posuďte, jak jednat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení. Vím a jsem přesvědčen v Pánu Ježíši, že nic není nečisté samo v sobě, ale tomu, kdo něco pokládá za nečisté, je to nečisté.
Římanům 14, 1-14

Jen jednoho je třeba

*Když šel Ježíš s učedníky dál, vešel do jedné vesnice. Tam jej přijala do svého domu žena jménem Marta, která měla sestru Marii; ta si sedla k nohám Ježíšovým a poslouchala jeho slovo. Ale Marta měla plno práce, aby ho obsloužila. Přišla k němu a řekla: "Pane, nezáleží ti na tom, že mne má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!" Pán jí odpověděl: "Marto, Marto, děláš si starosti a trápiš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře. Vybrala si to, oč nepřijde."
Lukáš 10, 38-42*

Domácnost Marty a Marie byla poctěna návštěvou. Obě dvě ženy na ni reagovaly jinak. Není tu ani slovo o tom, kde byl Lazar, třetí sourozenec. Marta honila domácnost. Škrábala mrkev, obdělávala maso, pekla chleby. Práce jí šla od ruky jedna radost. Jenomže nestíhala! Vy někdy stíháte? Vy jste, sestry, někdy spokojeny samy se sebou? A vy, bratři, jste spokojeni se sebou samými?

A najednou Martě chyběly jedny ruce, které vždycky měla po boku. Potřebovala Marii. Nemohla dost dobře pochopit, že to Marii nedošlo. Vždyť je to tak normální, tak logické, tak nutné a potřebné. Dovedu si představit, že Marii posílala vzkazy, loupala po ní očima, cukala koutky úst.

A pak se odvážila toho nejuvýraznějšího kroku. Sebrala kuráž, opřela se o vařečku a rázně požádala Mistra, aby zakročil. Vždyť je to tak normální, tak rozumné, tak nutné. Měl by tomu alespoň on porozumět. Tu kuráž Martinu chválím, je to „rouhačské“ a dobré, když se nahlas řekne to, co je

zapotřebí; když se *mluví*. To Pána všech Pánů nijak neurazí a nerozesmutní. Nijak se nebude urážet nad lidskostí a nevhodností téhle debaty, protože právě dlel myšlenkami u trůnů andělských...

A tak jí taky odpověděl. V jeho odpovědi bylo dost úcty a zájmu o její práci; víc, než si v mírně rouhačské odpovědi Marta dovolila předpokládat. Ježíš její práci nijak neshodil. Říká: "*Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí.*"

Ale nevyhověl jí. Mohl Marii říct, že může Martě alespoň na chvíli odskočit pomoci. Ale neudělal to. Marii pochválil, že si vybrala jednu věc. Jen jednu věc, které je taky zapotřebí, je tak normální, tak nutná, je to tak logické a tak potřebné. Mistr ji dozajista nepošle pomáhat Martě. Marie si vybrala to, oč jistě nepřijde.

A v tom to je: Jen jednoho je třeba. Je třeba si sednout s Kristem a je také třeba navařit, a dobře, že se to nepokoušela jedna ani druhá kombinovat. Dělat vše pro svého Mistra. *Pánu žijeme, Pánu umíráme*, říká apoštol v dopisu Římanům. Každá ze sester dělala pro svého Mistra to, co viděla za dobré. A každá na tom lpěla.

A Pán Ježíši šlo také o jediné! K tomu se soustředil a na tom lpěl. Chtěl položit oběť za nás za všechny a vykonat Boží vůli a získat pro nás odpuštění a vykoupení. To jediné a to nejvzácnější.

Nevím, kde se vzala představa, že postoj jedné či druhé byl duchovnějším. Pravda, většinou se nadává na Martu, snižuje se obyčejná a všední práce, praní, žehlení, péče o domov, úkoly psané s dětmi, omítání stěn a úklid, mytí aut a vyměňování olejů v motorech, odklizení sněhu... Vždycky nás napadne, že ještě něco může počkat, že jsou přece důležitější věci. Že jsou přece duchovnější věci!

Ale v té obraně Marty nás může posednout neméně rouhačská myšlenka, že daleko duchovnější a potřebné je vyprat, vyžehlit, uklidit a vysát, vydělat, uvařit, nakoupit a naporcovat. Jakoby svět stál na našem výkonu. A pohrdání těmi nepraktickými nešiky, neuklízeči a lajdáky je daleko jednodušší.

Tak jak jsme četli v dnešních čteních z Dopisu Římanům a z knihy Genesis. V tom pohrdání a neporozumění jedněch druhým jsme mistři. To nám jde téměř bez problémů. A čas teče, tak vzácný čas na společenství různých lidí a spolupráci různých činností utíká. Manželům vyvane jako větřík. Uteče to. A když se ještě sedrou a nedomluví se na tom či onom, co by dělali spolu, ztrácí se jim směr.

Proto bylo tak moc dobře, že Marta svoje názory oblékla do slov a pokusila se je vyjádřit. Zdála se sama sobě tak silná, že se pokusila Marii a Krista Pána napomenout v jejich slabosti. A výsledkem je, že se Mistr nenaštval, a že Marie i Marta věděly, že to, co dělají, dělají dobře ¹.

Lot s Abrahamem se tlačili na pastvinách. Dohodli se na rozchodu. Lot, jako mladší, si první dychtivě vybral a šel na východ. Abraham ani Hospodin ani necekl, ale protože se Abraham spolehnul na Boží milost více, než na dobrý výběr, nakonec mu má patřit nejen východ, ale také západ, jih a sever. A tu svou zemi má prokočovat křížem krážem. Jak krásné!

---

¹ Kdybychom chtěli vědět něco o jejich víře, je dobré číst z evangelia Janova. Martu a Marii vidíme ve chvíli, když zemře jejich bratr Lazar. Když se blíží Ježíš k Betánii, Marie zůstane doma a v horlivosti víry ji zase předčí Marta. Marta první a Marie později, obě shodně v prvních slovech uvítání svému milovanému Mistrovi říkají: „*Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.*“ (Janovo evangelium 11, 21 a 32) a Marta bez dalších komentářů složí vyznání, které by se mělo do kamene tesat: „*Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.*“ (Janovo evangelium 11, 27) To není žádná cuchta, která by víru měřila na dekagramy! To je žena víry! A Marie hned vedle ní.

Co nás to učí?

Dělat ne pro lidi a nějaké normy a představy, které jsme zdělili či načerpali výchovou a studiem.

Dělat pro Pána, protože z toho má on sám radost.

Pak nás to učí mluvit o tom, co děláme a nad čím máme otazníky. A mělo by se to probrat před Pánem Bohem. A říct to odvážně – až rouhavě. On se neurazí.

A pak nás to učí neždímat život, neklást si příliš vysoké nároky. Chceme toho po Bohu a po lidech a po sobě samých moc. Nejdřív musíme udělat jedno, a pak druhé a na všechno musí být čas. A obojí je dobré. Nesmí nás zaplavit naše normy. Protože pak je život plný nevděčnosti a přeroste do pustošivé hořkosti.